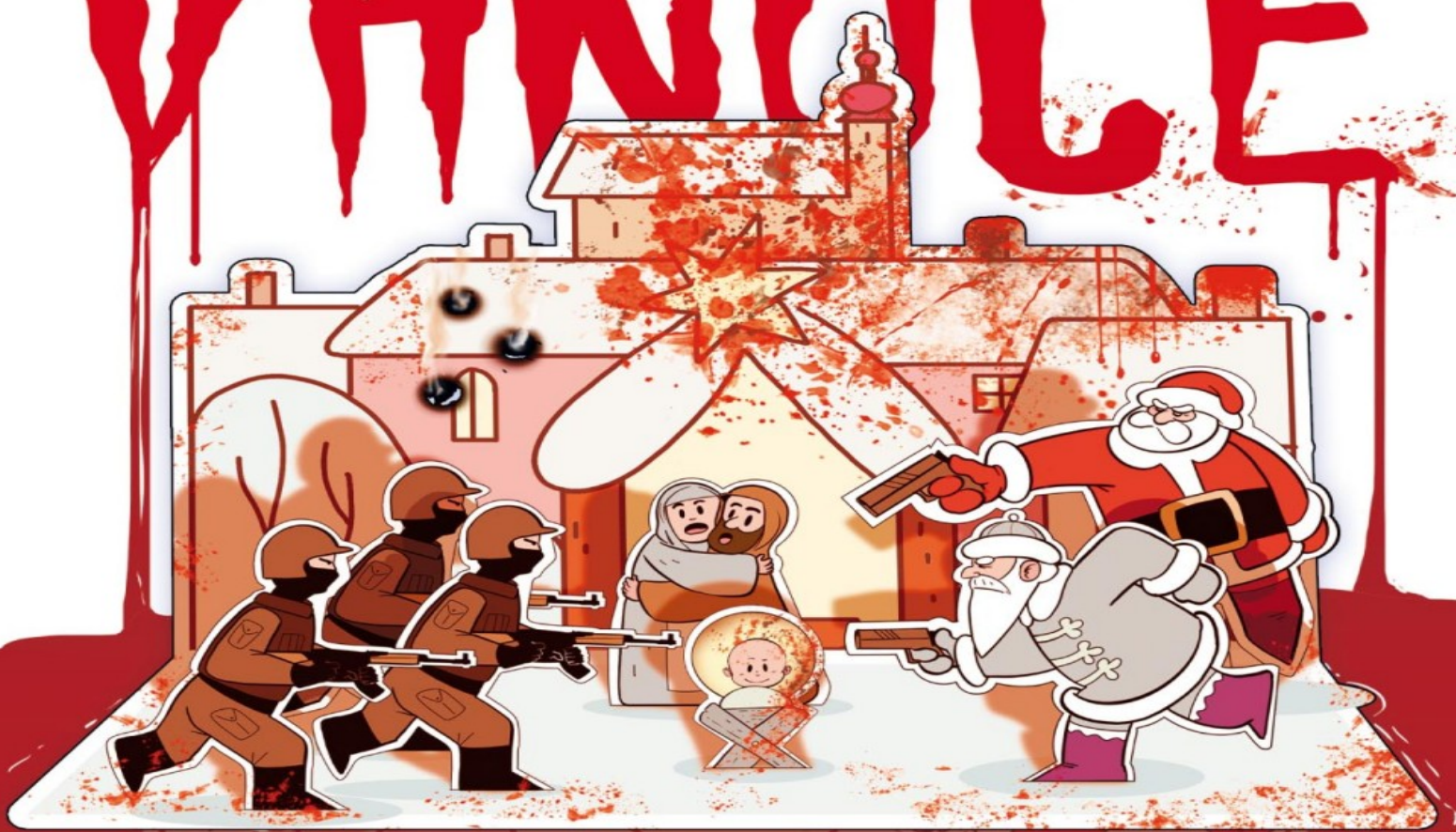

KRVAVÉ VÁNOCE

Ondřej Neff   Miroslav Hokeš   Vlado Ríša
Anna Šochová   Radoslav Kalaš   Lucie Lukačovičová
Jaroslav Mostecký   Františka Vrbenská

KRVAVÉ VÁNOCE

Sestavil Vlado Ríša

Františka Vrbenská
**Příběhy s tajemstvím
... vánoční,
ale bez vůně purpury.**

Sním o Vánocích bílých

Doufám, že si tuhle knihu otevřete pod stromečkem (nebo alespoň chvojím ve váze), a pokud ne, tak vám nahodí auru Vánoc. Znáte to, sníh, zvonky, světýlka, dárky, ozdoby, cukroví, kapr a invazivní melodie. Santa Claus v saních tažených soby, coca cola, punčochy u krbu a bodré ho-ho-ho. Jolka, Sněhurka, děd Moroz s magickou berlou v koňské trojce a „Tepló, Mrazíčku, tepló!“ Ježíšek v jesličkách pod betlémskou hvězdou (dneska jen symbolicky a pro stále méně lidí), Rybova mše, jablíčka s ořechy a lité olovo. Pod září displejů digitálního světa jejich trojjediná sláva vybledla. Ať komerční, nebo tradiční obraz: obávám se, že ani jednomu se příběhy z této sbírky tak úplně nepodobají. Vlastně... proč by měly být Vánoce klidné?

Jasně, nastává zimní útlum. Odpočinek. Tedy – za starých časů. Tma, chlad, závějí nad komín a přežít do jara. V moderní éře se na konci roku intenzivně pracovně šturmuje, cítí se domácnost a loví se dárky. A to je teď výhodně volno na Štědrý den! Moje kolegyně se ocitla kdysi před štědrovečerní večeří, kterou chystala po návratu z práce, v takovém fofru, že v pomnutí uštvaných smyslů vyklopila nasmažené rybí porce do mísy s čokoládovým krémem. A mně samotné se dvakrát stalo, že jsem přelézala bránu Olšanských hřbitovů, protože jsem na poslední chvíli před vánočními svátky chtěla ozdobit rodinný hrob a zamkli mně. Zapamatujte si to, Vánoce jsou stres a nervy.

Vánoce znamenají taky hledání, záhady, sváry a dilemata. Kam se po Novém roce uklidil stojan pod stromeček. Kam se ztratil dárek otci, který mně koupilo za kapesné

a pečlivě ukrylo na místo zaručeně mimo tatínkův akční okruh (do koše na odpadky). Kdo asi z milých příbuzných podnikne sváteční přepadovku. Jak zněl babiččin recept na zaručeně lahodné vanilkové rohlíčky a jak zapojit složitou soustavu žároviček, aniž by se někdo přerazil o elektrické šňůry. Připadá vám to málo fantasy? Ne, protože soudobé Vánoce jsou akční, náročné a „panské“, mají spíš sklon k hororovému žánru. Včetně fenoménu oblíbenosti televizních pohádek.

Sem se jmelím!

Jsou to ty skutečné oslavy zimního Slunovratu, ke kterým se pomalu vracíme přes haraburdí reklam a lákavých produktů. Odedávna a na celém světě, tehdy i dneska, představovala změna sluneční deklinace přeryv v plynutí času, mystický úder do gongu. Tak se stalo, že Vánoce první čtvrtiny 21. století představují sendvič všelidské kultury od prehistorie po globální současnost. Když se dotkneme jakékoli položky z bohaté mezinárodní výbavy vánočních atributů, zvyků a mýtů, jako bychom rozechvěli jediným vláknem gigantickou pavučinu souvislostí.

V našich oblastech měl prosincový Slunovrat váhu větší o nevlídné klimatické podmínky. Jak mýjely nebezpečné zimní měsíce, přinášely nouzi a hladovění. Mráz a vánice zabíjely. V chudších a méně úrodných oblastech umírali příliš mladí, staří, nemocní. Odesla si je Zima: Bílá Ančka v Krkonoších, v Irsku a Skotsku Černá Anne, folklórní zlá podoba bohyně Danu. Se Slunovratem, který splynul s vánočními svátky, pod sněžný (či blátivý) příkrov přicházelo světlo a příslib naděje.

Představuje uzel na síti roku, u něhož se zachycuje všechno, co jsme prožili (... a co hodláme kolem Silvestra i Nového roku reflektovat). Ale také v něm vážnou mimoreálné bytosti, co řadí už od Samhainu/Haloweenu/Dušiček. Nástup zajistili temní elfové, čarodějnice a Divoká honba. Ne že by se různé entity nevyskytovaly i během roku, ale v adventním a vánočním období – stěžejní sezoně démonů – dochází k jejich kumulaci, přičemž se jedná o nadstandardně agresivní a zhusta zlovolná stvoření. Většinou sdílejí brutalitu, agresi, vměšování se do lidských záležitostí a krvelačnost.

Dohlízejí na pořádek, sváteční úklid, adventní půst a sexuální askezi, na to, aby se nelenošilo, ale podle vánočního harmonogramu byly (ne)vykonány ty či ony domácí práce. Škodívají z rozmaru. Bijí, koušou a trestají preventivně, jaksi výchovně. S některými se dá obchodovat a odvrátit ohrožení pamlsky, nápoji nebo mincemi. Jiné zažene kravál: rachocení na pánve a hrnce, hraní na hudební nástroje, házení sušeného hrachu. Vykuřovalo se bylinami, sušeným černobýlem, borovým jehličím, jalovčím. Proti čarodějnicím pomohla snítka cesmíny, proti trollům pochodně. Ty nejkrutější kdysi usmířila jen lidská oběť...

Kaleidoskop vánočních strašidel

Soupis vánočních bubáků i důstojnějších zjevení by vydal na objemný bestiář. Pocházeli z Evropy; leckterí snad ještě z prostoru mezi Altají a Uralem. Pár se jich naopak přestěhovalo do Severní Ameriky, třeba Santa Claus či zlověstní Pelzicholové – alternativní Mikulášové s jablky a metlou. Nadpřirození aktéři Vánoc mohli být krásní (to méně) i ohavní (docela často); v zásadě humanoidní s mutacemi; někdy až fádni potvory – rumunští upíři, severští trollové, vlkodlaci; theriantropí chlupaté příšery, tu a tam *dlak* – tuleni na sebe brali lidskou tvářnost a odkládali svoji zvířecí kůži; neviditelní zlí duchové.

Zvláštní kategorii zastávali tvorové zcela zvířecího zevnějšku s atributem Vánoční – kůň (útočná Mari Llwyd), divočák/vepř (zářící svině Glosa), kočka (kanibalská Jólaköttur), koza/kozel (lomozíci Klapperbock), vlk/pes (Capelthwaite, který inspiroval A. C. Doyle), bílí králíci, což jsou přeměněné čarodějnice; i cosi těžko popsatelného, třeba poletující světelné koule Luzieschein o sv. Lucii, Buttmandl čili živý snop obilí ověšený kravskými zvonci nebo bludičky (zase čarodějnice!).

Cožpak jakžtakž mírní ambrožové a barborky, obojí v bílém a s košťaty. Feministicky militantní bývaly Lucie, rovněž bílé, se světélky, peroutkami, s loutkami dětí v náručí, ale také s ptačími zobany. Potkáme obludné čerty krampusy (teď jsou v módě); skřety poletující na netopýrech; mrňavého vzteklého násilníka Čaputu; vtíravé koledníky Kališe v bílém rubáši a zlatém čepci, ozbrojené ostrou zlatou kosinkou. Makeupem z kolomazi vyhrožovaly výbojně babizny a vyděračské ometačky, mající roh místo tváře (znovu ptačí motiv?). Stínová Klovcová bába mučila zlobivé děti. Žber vypadal jako obrácený džber v koudelném obalu a valil oči: oběti páral a vycpával koudelí.

Nezbedné děti trollů Jólásveinar – Vánoční chasníci proměnlivého počtu a groteskních jmen, se vraždit odnaučili, zato sexuálně harašili a tropili nepořádek. Obcházel kulinářský obří lidožrout a čaroděj Stallo, který si vybíral děti a pekl je na ohýnku do měkka. Mrazivým ovzduším povlávali Vánoční lidé – ozvěny duchů či démonů, jimž kdysi Sámové obětovali... S počátkem 19. století nastoupil Jack Frost, obrozený mytologický Zimní stařec, vládce mrazu, sněhu, fujavic.

Vedle čertů a příšer zaskóroval anděl, kromě mikulášské nadílky mu připadlo sólo o Štědrém večeru. Náleží mezi hodné bytosti, které smrtelníkům, zvláště dětem, přinášely dárky: třeba rozverní čertíci kallikantzaroi nebo populární Père Noël, obdoba svatého Mikuláše. Opožděně po Novém roce přicházeli Děda Mráz, vlídná Befana, skříték Joulupukki. Až v polovině ledna zařuká Nuuttipukki – Kozlí muž a za korbílek dobrého piva dá požehnání. Mezi vánočními zjevy zastává mnohotvárná vánoční čarodějnice výlučnější postavení, usnadněné různorodými folklorními a mytickými převleky.

Fantastika o Vánocích

Kinematografie a literatura žánru fantastiky si magického vánočního světa všímá. V mezinárodní filmové databázi najdeme kolem sedmi tisíc tagů „Vánoce“ a přes osm stovek hesel „Štědrý večer“. Tematizuje se narození Páně, termínované hrátky andělů a čertů, taškařice kolem Santa Clause (může být i strašlivě zlý!) či Děda Mráze, elfů, ale taky gremlinů a skřítků všeho druhu, krampusové, Perchta aka Perinbaba aka Frau Holle, také svatý Václav činící o Vánocích zázraky (rodinný film Hallmarku). Přifařili se upíři a draci ve vánočním balení.

Buď duchu Slunovratu chvála za díla, která se vymykají schématům; většinou disponují knižní i filmovou verzí (často v několika adaptacích). Hoffmannův *Louskáček*, Dickensova *Vánoční koleda* (remake v rekordním počtu) a *Grinch* Theodora Seusse Geisela. *Rise of the Guardians* (Legendární parta, r. 2012 – Děd Mráz v bojarském plášti, papaše a s kozáckou šavlí je vydáván za Santa Clause...), vlastní svoji knižní několikadílnou verzi. Nezapomeňme na ambiciózní *Polární expres* (r. 2004) experimentátora Roberta Zemeckise a milý snímek *Pan Tau naděluje* (r. 1971) s mluvícím kaprem ve vaně.

Nelze vynechat tři zfilmované literární předlohy, které se řadí ke kultovním. Poetická a vtipná *Malá vánoční povídka* Ludvíka Aškenazyho, v níž klučík potkává moderní štědrovečerní bytosti, další povídkové *Ukradené Vánoce* Tima Burtona (*The Nightmare before Christmas*, r. 1993). Jedinečný *Otec prasátek* Terryho Pratchetta vystihuje prapůvod Vánoc možná nejlépe. Připojila bych letošní strašidelný kratásek *Duch Vánoc* ze zdařilé animované série *Love, Death & Robots*.

V nepřehledné řadě dalších příběhů figurují Vánoce spíše jako kulisa, záminka, MacGuffin (sice nezbytný, leč sám o sobě nedůležitý prvek). V antologii, kterou máte v rukou, naleznete obojí: Vánoce coby mimovolného, snad i nahraditelného komparsistu, ale také v úloze středobodu dění. Najdete trojjediné konkurenty v oboru nadílek, vánoční zářící stromy, zázraky (téměř), čerta i anděly, betlémské světlo... Je náhodou, že všechny povídky – včetně vynikající dlouhé, a žel poslední od Jarka Mosteckého – se točí kolem pátrání a tajemství a oplývají adrenalinem? Krom toho jsou většinou sci-fi (a proč by ne!). No ano, přece Vánoce, záhadné, stresující, superaktivní, teď i hypertechnologické. Zkonejšete je četbou, zejména tou, která se jich fantasticky dotýká.

Ostatně... k vůni jehličí už bezmála dvě století patří nová knížka.

Příjemný zážitek přeji!

Ondřej Neff
Tichá noc, svatá noc

O tom, že zastřelí Ježíška, se Santa Claus s Dědou Mrázem dohodli v baru pražského hotelu Diplomat. Byli zajedno, že je ten parchant pěkně sere.

„Mázneš ho ty,“ řekl Santa Dědovi. „Chci čistou práci. Bum a prostřelená makovice. Jinak tě v tom nechám lítat.“

Mohl si dovolit povýšený tón.

„Věděl bych o jednom šikovném... Soloveckej Kolja... ještě na mě věří...“

„Hovno. Uděláš to sám. Ničeho se neboj. Tady máš glocka bez výrobního čísla, mám to od kosovskejch Albánců. Je to zajetá stříkačka, hustě přesná. Prostě bum a ten škleboun bude mít průvan v hlavě.“

Ježíška jim pomohl najít podplacený elitní policista z útvaru pro potírání organizovaného zločinu.

„Dostanu hlášku z centrály, je to krytý, všechno v klídku,“ ujišťoval je.

Oba byli trochu nervózní. Zastřelit Syna Božího, to se přece jen nedělá každý den. Svatá rodina se ukryla v chlévě farmáře Dopity na okraji Uhříněvsi. Santa Claus s Dědou Mrázem se přiblížili odzadu. Děda Mráz třimal glocka dvaadvacítku od kosovských Albánců, doplněného kolimátorem Vector Optics. Pažba ho studila, třebaže měl na ruku skvělé střelecké rukavice do chladného počasí od firmy Blackhawk, dárek od Santa Clause. Škvírou mezi prkny nahlížel Děda Mráz dovnitř.

„Kurva,“ řekl. „Nejsou tam sami.“

„Ukaž,“ odstrčil ho Santa a podíval se sám. „No jo, nějaký malíř nebo co. Von snad toho mrňavýho šmejda, kurva, maluje!“

„Já ho teda taky sejmu,“ navrhl Děda Mráz.

Už to chtěl mít za sebou.

„No tak jo,“ řekl Santa.

Děda Mráz namířil glocka, ale najednou bouchly oslepující a ohlušující granáty. S oběma to pěkně seklo a chvíli byli mimo a jenom jako ve snách kolem sebe viděli chlapy z Urny.

„*Kurva, kdo nás mohl shodit, že ta svině z kriminálky,*“ táhlo jim hlavami.

Ale pak se vzpamatovali a užasle se dívali, jak se zásahová jednotka žene kolem nich a vrhá se na toho chlapa v baretu s paletou v jedné

a štětcem v druhé ruce, na toho zkurvenýho malíře.

„Seru na to, že seš nákej Leonardo da Vinci! Já ti dám Ježíška!
Normálně nám tu maluješ dětský porno!“ řval velitel komanda a kroutil
malíři ruce za záda.

Děda Mráz a Santa Claus se na sebe podívali.

„Dneska to balíme, že jo?“ řekli naráz.

Při tom zůstalo, takže to, co následovalo, byla fakt tichá noc, svatá noc.

Miroslav Hokeš

Fiat Lux:

Belchertownské svíce

Že něco není tak docela, jak by mělo být, vycítil James Wreckston ještě dřív, než otevřel oči. Chvilí mu ovšem trvalo, než setřásl poslední zbytky spánku a ujasnil si, co se mu vlastně nelíbí.

Nu ovšem. Ráno pětadvacátého prosince by v tomhle domě rozhodně nemělo být takové ticho.

Mary Anne po jeho boku ještě dospávala, její rytmický dech a těžké odtikávání pendlovek v zadním koutě byly jediné zvuky, které slyšel. Cožpak o to, pokud jde o jeho ženu, je všechno víceméně v pořádku. Každý rok touhle dobou vyspává málem až do Božího poledne, ona příprava všech těch svátečních pochoutek, chuťovek a laskomin není žádná legrace. Ale co kluci? Už dávno měli povykovat, pobíhat, tahat rodiče za příkrývky a škemrat o svolení vrhnout se na rozbalování dárků. Ještě včera u večeře vyváděli jako pominutí, prskali kolem sebe kousky dýňového koláče, jiné kousky po sobě házeli a nic nenaznačovalo, že by s nimi cokoli bylo v nepořádku.

Jenže teď – ticho jako v hrobě...

Když mu to přirovnání vytanulo na mysli, Jamese až zamrazilo v zádech. Mimoděk, zcela mechanicky, si připomněl letopočet nadcházejícího roku. Tisíc devět set devadesát osm... Co že to Mary vykládala o rocích s osmičkou na konci? Že jsou výjimečné, že zvěstují přelomové události v dějinách i v životech a nemusí to být nutně události příjemné... Smál se těm jejím pověrám, ale nedala se odradit a hovořila natolik přesvědčivě, že mu záhy úsměv začal mrznout na rtech.

Ale jdi, ty blázne! Freddy s Mortem se určitě přejedli, viděl jsi přece, jak se večer cpali jako nezavření. Pak není divu, že dlouho do noci nemohli usnout a teď to dohánějí. Jen ať odpočívají, však jim dárky neutečou.

Opatrně vstal z lůžka a po špičkách, aby nikoho nevzbudil, se vydal k pokoji synů. Jen nakouknu, ať má duše klid, a půjdu taky ještě na chvíli pod duchnu.

Městečko za okny na něj dýchlo poklidem vánočního úsvitu, snad až kýčovitě půvabné náruče zasněžených střech a liduprázdných ulic. Žádné učouzené parochody, žádní lidé, ani na zemi, ani ve vzduchu, žádní halekající trhovci ani úředníci spěchající do zaměstnání. Nad poli za městem se vznášelo cosi kulatého. Docela jistě to však nebyl linkový aerolet, spíš jen nějaký reklamní či pozorovací balon.

V tuhle dobu nikdo nikam nespěchá, nikdo nemusí vycházet do mrazivé nepohody.

Aureola klidu a míru obklopila Jamese jako ochranná náruč, odvála všechny obavy, když otvíral dveře dětské ložnice...

... a zmizela, když si uvědomil, že hledí do dvou prázdných postelí.

„Vy už jste vzhůru, kluci?“ To bylo jediné, co ze sebe v první chvíli dokázal vypravit. „Tak pojd’te. Všechno je připravené.“

Několik dlouhých okamžiků vyčkával, zda na něj odněkud nevybafnou – zpod lůžek, ze skříně, zpoza okenního závěsu...

Ne, vlastně to neočekával, spíš v to jen tiše doufal. Jak se dalo předpokládat, marně.

„No tak, Freddy, Morty, vylezte!“ zvýšil hlas. „Tohle už vážně není legrační!“

Rychle obhlédl všechny zbylé kouty dětské komnaty, v nichž by se ještě mohli skrývat, a vrátil se na chodbu. Jen klid. Nejsou tady, budou jinde. Teď, když dal veškerému služebnictvu na vánoční svátky volno, je vila plná prázdných místností, kam se kluci jindy nepodívají, no tak si prostě udělali dobrodružnou výpravu za poznáním nebo něco takového...

Za rohem se srazil s Mary Anne, probuzenou jeho povykem. „Děje se něco, drahý?“

„Chlapci nejsou u sebe,“ odpověděl co možná klidně. „Hledám je.“

„Proboha.“ Ospalá ženská tvář se jako mávnutím proutku změnila ve zděšenou a zcela bdělou. „Jdu s tebou!“

„Dobrá. Prohlédni přízemí, já obejdu patro. Jestli je najdeš první, hned mě zavolej, přetrhnu je jako hady! Takhle nás děsit zrovna o Vánocích!“

Pátral sotva několik okamžiků, když zdola zaslechl Maryin výkřik. Ze schodů se spíš skutálel, než seběhl. Ženu našel hypnotizovaně zírající na skříň s obuví.

„Jamie, nejsou tu jejich boty!“

Trochu se mu ulevilo, jen trochu. „Tys mi dala, hrome... No, tak je to jasné. Zalezli si do sklepa. A pak na nás vyběhnou převlečení za strašidla nebo za loupežníky, znáš ty jejich žerty... Pojd', vytáhneme je odtamtud!“

Už se chystal pokračovat v cestě dolů po schodišti, když mu zrak mimoděk padl na krajinu za oknem – a v další vteřině měl co dělat, aby nevykřikl sám.

Ta kulatá věc na obloze, jíž si povšiml už nahoře v ložnici, se během jejich pátrání značně přiblížila. Ani teď ještě nedokázal v ranním šeru rozpoznat, oč se jedná, balon to ale docela jistě nebyl. Povrch to nemělo hladký, nýbrž všemožně rozježený, plný špičatých výčnělků a mezer, vypadalo to spíš jako obrovité křoví poletující vzduchem. Anebo možná...

„Kristepane, co to je?“ I Mary Anne to konečně došlo. Jediná myslitelná souvislost té podivnosti se zmizením jejich synků. Souvislost, jejíž podrobnosti zatím neznali, v každém případě však znamenala jednoznačný rozsudek. „Jamie, prosím, řekni mi, že ta ohavnost tam je něco úplně obyčejného! Řekni mi, že to není práce pro...“

„Pro Fiat Lux?“ Ta slůvka mu splynula ze rtů jen s notnou námahou. „Drahá, rád bych byl tak slepý a hloupý, abych dokázal věřit něčemu jinému...“

„Jestli je tohle práce pro Fiat Lux, pak už Freddyho a Morta nikdy nevidíme! Víš přece, že...“

„No tak, nesýčkej. Že je tu elk, to přece ještě nic neznamená. Nevíš, jak dlouho už tu takhle poletuje. Kluci ho asi z pokoje zahlédli, tak se na něj vyrazili podívat zblízka. A za chvíli přiběhnou zpátky...“

Asi čtvrt míle od jejich vily, už nad městskými střechami, se ježatá koule nečekaně zastavila. Chvíli jen tak nehybně visela na místě, pak se na ní rozsvítilo několik tuctů jasně žlutých teček. Ty se vzápětí protáhly v dlouhé ohnivé jazyky a zamířily k jednomu z domů dole na ulici.

Mary Anne tiše vzlykla a zabořila Jamesovi tvář do ramene.

*

Málokdy během roku se rodí tolik elků jako v období kolem Vánoc. A málokdy je tak snadné odhalit příběh jejich zrodu a vysvobodit je z utrpení.

Každým rokem jich touto dobou vyřídím hned několik, není ničím výjimečným třeba i každý den jednoho. Zpravidla mne omezuje jen rychlost přesunu mezi místy, kde se objeví – potom už stačí obejít několik místních s obvyklými otázkami a příběh, obvykle velmi fádňí a tuctový, se člověku sám sype do klína. Kdo tady v okolí neměl rodinu, kdo se cítil příliš osamělý, aby ho to dohnalo k sebevraždě? Kdo měl příliš hluboko do kapsy, než aby si mohl do komnaty přitáhnout dost velký zabitý strom a naskládat pod něj hromadu zbytečných nesmyslů? Kdo nejvíc záviděl druhým lidem štěstí nebo aspoň tu neohrabaně markýrovanou iluzi štěstí, za níž se o Vánocích všichni honí? Kdo považuje stůl přecpaný žrádlem, ozdoby, které zítra skončí v odpadcích, a falešné úsměvy, jež se do zítřka znovu změní v lhostejnost, za něco tak důležitého, aby o svátcích zrození Páně mařil dar života – ať už vlastního nebo cizího?

V těch zimních dnech na konci léta Páně tisíc devět set devadesát sedm jsem pobýval na návštěvě u starého přítele v Massachusetts, takže k elkovi, jenž se objevil v Belchertownu, povolali právě mne. Ospalé americké městečko se ničím nelišilo od stovek jiných po celém kontinentu – a když jsem se dozvěděl, jakou podobu jejich elk má, vše nasvědčovalo tomu, že půjde o další tuctový případ.

„Obrovský vánoční strom, otče Hillardi!“ rozvášňoval se právě majitel jednoho z pozemků sousedících se zničeným domem. „Ale takový zvláštní. Vypadal spíš jako koule a větve rostly tak nějak zprostředka do všech stran. Jinak ale měl úplně všechno, jehličí, ozdoby, řetězy...“

„A svíce, spoustu svic,“ přisadil si další soused. „Nejdřív jen tak poblikávaly, vypadalo to skoro až hezky, když nám plul nad ulicí, ale pak začaly zářit jako pochodně, ne, spíš jako ohnivé kanony, a všechny ty plameny se vrhly tady na Brownův domek. To víte, měl jsem nahnáno, že se pustí i do nás, ale vypálil jen tenhle jeden a odletěl...“

Zahleděl jsem se do ruin, kde již pohasly i poslední žhavé uhlíky, jen vítr si pohrával s mrznoucím popelem a vrhal černé vločky proti očouzeným zdem bez oken. „Mohl bych si s těmi Brownovými promluvit?“

Pokrčení ramen mi dalo jasnou odpověď. „Bohužel, otče... Zachránili jsme je naštěstí všechny tři, ale skončili ošklivě popálení a nadýchaní kouře. Myslím, že ve špitále k nim nejmíň týden nikoho nepustí – a stejně by vám asi mnoho neřekli.“

„Co se dá dělat. Nevíte o někom, komu by jejich rodina ležela v žaludku? Kvůli majetku, kvůli pohodě v domě – znáte to, takové ty záležitosti, na kterých se teď o Vánocích nejvíc lpí.“

Muž proti mně zavrtěl hlavou. „Pochybuji. Timothy opravuje parochody, Martha prodává zeleninu, nejsou kdovíjak bohatí. A s lidmi vycházejí bez potíží, nikdy si na nikoho nestěžovali...“

Nadechoval jsem se k další otázce, když mi na rameno dopadla čísi ruka – nu, dopadla, spíš jen tak jemně přistála jako sněhová vločka. Otočil jsem se a spatřil podsaditého čtyřicátníka s prořídlymi hnědými vlasy a rozpačitým, téměř až omluvným pohledem. Žena přešlapující dva kroky za ním představovala dokonalou kopii jeho skrývaného smutku, ani na okamžik jsem nezapochyboval, že ti dva patří k sobě.

„Vy budete otec Hillardi od Fiat Luxu, že?“ vypravil ze sebe, jako by pronášel modlitbu za mrtvé. „Víte, žlutá se u nás jinak moc nenosí...“

„Jistě.“ V zimních mrazech jsem frak vyměnil za kožich a cylinder za pořádnou beranici, vše ale zůstávalo v barvě zralého banánu, jak se při mé funkci sluší a patří.

„Těší mě, já jsem James Wreckston, patří mi tu kolem několik farem a statků. A tohle je má žena Mary Anne.“ Odmlčel se, jako by hledal vhodná slova. „Mohli... mohli bychom si promluvit někde o samotě?“ dodal pak téměř šeptem.

Poodešli jsme do úzké liduprázdné uličky o kus dál, dost daleko od čumilů, kteří teď měli oči jen pro obraz cizího neštěstí. Teprve tam se statkář znovu rozhovořil.

„Víte, otče, oficiálně vás povolal náš starosta, ale... ve skutečnosti jste tu tak nějak i kvůli mně...“

„Ach ano, starosta cosi naznačoval, ovšem jen velmi mlhavě.“

Wreckston chvíli sbíral sílu k další řeči. „Měl jsem... mám... dva synky, Fredericka a Mortimera. Zmizeli dnes ráno, právě když se objevil ten neřád. Jsou to hodní kluci, otče, trochu rošťáci, nakonec, kdo z nás v deseti letech nebyl, vidíte? Ale aby jen tak odešli a půl dne se nevrátili, ne, to nejsou jejich způsoby. Šel jsem za starostou, abych požádal Fiat Lux

o zásah, možná už zbytečně, když nám tu elk začal bořit město, ale... no, nemohl jsem si pomoci. A tam jsme se dohodli, že o tom zmizení zatím nikomu nepovíme, jen vám. Lidi budou už tak dost vystrašení, že mohou přijít o střechu nad hlavou, nechceme je děsit ještě tím, že jim elk možná ukradne děti. Nic se koneckonců ještě neprokázalo...“

„To chápu,“ přikývl jsem. „Všimli jste si něčeho podezřelého, když se vaši synové ztratili? Přiblížil se třeba elk k vašemu domu?“

„Nic takového, otče. Z pokoje je ani unést nemohl, v předsíni chybějí jejich boty, museli odejít sami. Jenže...“ Wreckston pokrčil rameny. „Tohle by nikdy neudělali, aby se celou noc někde potulovali. A už vůbec ne, když jsou Vánoce.“

„Přesto je pravděpodobné, že jejich chování s Vánoci nějak souvisí. I s elkem.“ Rozhodl jsem se servírovat jim hořkou skutečnost po kapkách, ale rázně. Mělo by to tak pro ně být lepší. „Nemohli odejít třeba za nějakými kamarády? A zdržet se tam na oslavách?“

„To už jsme všechno prověřili. Jenže, upřímně řečeno, vím tady v Belchertownu jen o jediném chlapci, který s nimi skutečně kamarádil. Ti ostatní... nu, občas dolézali, občas chtěli něco půjčit, znáte to, když je člověk lépe zajištěný než ostatní. Jinak nic. Na oslavu by ty pijavice Freda s Mortem nezvali. To by se spíš samy snažily vloudit k nám.“ Statkář se ohlédl po své ženě a ta bez jediného slova skryla tvář do dlaní. „Nenapadá mě nic jiného, než že vyběhli ven prohlédnout si tu nestvůru a ona je prostě sežrala.“

„Nemluv tak, Jamie!“ Hlas paní Wreckstonové se chvěl, i tak ovšem zněl nezvykle rázně. „Třeba někam spadli, zranili se... Víš, že šerif ještě neuzavřel pátrání!“

„Elkové nejsou nestvůry,“ vyhrkl jsem, dřív než mi stačilo dojít, jak jsou podobné argumenty v takovéhle chvíli nevhodné. „Omlouvám se... Ale snad jste už slyšeli něco o tom, jak se rodí, ne? Lidé, z nichž takový elk vznikne, zemřeli většinou tragicky, v mukách... Ta stvoření, ať už provádějí cokoli, jsou leckdy nešťastná víc, než jste právě teď vy.“

„Ale žrát lidi můžou, ne?“

„Vyloučit se to nedá,“ přiznal jsem upřímně. „Ale podívejte se na tenhle dům – elk ho zničil, a celá rodina přežila. Nesežral nikoho z nich, i když mohl... Takže bych spíš hádal, že vaši chlapci odešli ještě před jeho zrozením.“

„A co na tom záleží, kdy je zabil?“ vmísila se znovu do hovoru Wreckstonova žena. Její skrývaná hrůza se během těch několika chvil stačila proměnit v nepřilíš skrývaný hněv. „Copak vy jim pomůžete? Vráťte mi je snad?“

Nevšímal jsem si hořkosti v jejím hlase ani nevrlého pohledu, jenž po ní vrhl manžel. Alespoň jsem se o to snažil. „Pokud jsou součástí elka, pak jejich těla zemřela. Jsou pryč, možná spálená na popel, možná... nu, na tom nezáleží. Ale jejich duše zůstaly a je dost pravděpodobné, že trpí, stejně, jak trpěly, když se elk rodil. Mohu je... ne, *musím* je osvobodit, pak odejdou tam, kde jim bude příjemně. A kdopak ví, třeba vás občas navštíví. Jestli jste měli hezké vztahy, nejspíš na vás jen tak nezapomenou a...“

Zmlkl jsem, sám jsem cítil, jak hloupě můj pokus zní. Kdybych měl před sebou sedmdesátiletou stařenku, kterou elk právě připravil o muže, pak by snad mohla takováhle útěcha dopadnout na úrodnou půdu. Jenže tady stála mladá matka, ještě včera se těšila, jak se svými dětmi oslaví vánoční svátky a pak další a ještě další, jak je uvidí vyrůstat, bude jim pomáhat se školou a s prvními láskami, jak bude hlídat vnoučata a jezdit na rodinné oslavy... Co jí zůstalo teď? Milá paní, spiritisté vám mládence občas přivolají, jednou dvakrát do roka je uvidíte jako obláček mlhy někde v koutě, prohodíte pár rychlých a možná úplně nesrozumitelných slov... A potom, za rok nebo za dva, odejdou do nějakých nových vtělení na opačný konec zeměkoule nebo možná až na Měsíc a od té chvíle už nebudou ani tušit, že jste kdy žila...

Milosrdný Pane, proč nemohu nabídnout víc? Vyvolils mne pro službu cizím duším, ale jak si mám poradit s žalem cizí bezmoci, když tak často narážím na svou vlastní?

Nic jsem si v té chvíli nepřál víc, než aby strážníci našli ty dva chlapce živé a pokud možno i zdravé. Pro mne by to znamenalo ztrátu zcela jednoznačné stopy k elkovi, na chvíli bych zůstal viset v prázdnotě – jenže *takováhle* bezmoc by mě rmoutila stokrát méně.

„Nemohli se v noci vypravit třeba sem?“ Moc rád bych alespoň odvedl řeč jiným směrem, jenže nic naplat, pro útěchu pozůstalým jsem tu nebyl. Přinejmenším dokud nebude elk spasen před utrpením a Belchertown před jeho destruktivními silami.

„K Brownovým? To těžko, nevím, co by pohledávali právě tady.“
Statkář zavrtěl hlavou, zato jeho žena se zničehonic rozplakala, jako by

v její mysli kdosi kopl do špatně postavené hráze.

„K Brownovým?“ vyrazela mezi vzlyky. „Tady bydleli Brownovi?“

„Jistě, drahá. Ta zelinářka, co nám dává nejlepší jablka v kraji... Děje se něco?“

„A jejich syn se jmenuje Frank? Frank Brown?“

Wreckston už trochu váhavě kývl.

„Kluci s ním měli ve škole peklo. Mlátil je, kradl jim svačiny, schovával věci...“ Hlas se jí znovu rozpustil v pláči. „Nechápeš, Jamie? To znamená, že jsou opravdu mrtví a je z nich ta hnusná létající věc! Přišli se sem pomstít!“

„Aha, tak to byl tenhleten...“ Wreckston se hryzl do rtu. „Mary, neblázni, taky mi o něm párkrát vyprávěli. On jim sebral koláč, oni mu za to dali na židli syrová vejce, měla jsi vidět, jak se smáli, když o tom mluvili. Copak neznáš tyhle dětské tahanice? Kvůli nim mu přece nespálí dům!“

„Dokud to byli jen malí kluci, tak ne. Dokud byl on silnější a o dva roky výš – zato teď...“

„Bylo by to možné?“ zajímalo mne. „Třeba vážně šli sem za nějakou odplatou, možná jen hodit do okna pár pukavců a zase zmizet. A něco zlého je potkalo cestou...“

„Otče Hillardi, kdyby nebyly zrovna Vánoce, řekl bych, že by jim to bylo podobné. Ale noc před rozbalováním dárků? To jdou stranou všechny spory a hádky, všechny tyhle nesmysly. Freddy s Mortem mají hlavy plné jen toho, co dostanou. Nějaký Frank Brown je jim ukradený.“

Mlčky jsem přikývl. Takže si to shrňme. Dva desetiletí hoši, kteří jsou celý rok hodní a netoulají se po nocích, se právě v tu jedinou noc, kdy i většina sígrů ráda zůstane doma, zničehonic seberou a odejdou. Nikdo nemá nejmenší představu, kam a proč. Potom se objeví elk. Pokud ho potkali už zrozeného a on je zahubil, proč právě je a nikoho jiného? A pokud se elk zrodil z nich, co změnilo dvě veselá a dobromyslná děti ve zlosyny, kteří vypalují domy?

Má jistota, že mám před sebou další obyčejný vánoční úkol, se rozplývala jako pára nad hrcem...

*

„Vy jste se snad všichni dočista zbláznili! Nejdřív šerif a teď ještě vy! Víte, co mají ti chudáci za sebou? Potřebují klid!“

„O tom nepochybuji.“ Ošetřovatelka, jež mne odchytila hned u vchodu do nemocnice, halekala na celou chodbu, až se stěny otřásaly, opravdovou zlobu jsem z ní však necítil. Svátky jí byly v zásadě ukradené. Kdyby šlo jen o ni, bez námitek by je strávila tady ve špitále službou nemocným. Jenže i na její duši už doléhal tlak davu, jemuž neměla sílu se postavit. Tlak, který ji přinutil cítit se bídne bez všeho toho divadla s plnými stoly, načínčanými jehličnany a lidmi, kteří tvrdí, že vás milují. V těchhle dnech potkávám takové jako ona po celých veletuctech, po celém křesťanském světě, na Zemi i na Měsíci – a tady ve Státech dvojnásob.

Není třeba být na ni zlý víc, než je nezbytně nutné.

„Tak proč jim nemůžete dát pokoj aspoň přes ty svátky?“ štěkla znovu.

„Protože se stali oběťmi násilí, má drahá. A viník je stále mezi námi.“ Sejmul jsem černé brýle a probodl ji pohledem, abych zesílil účinek všeho, co mi plyne z úst. „Zastavit ho je na nás, to je zase naše poslání. Hlavně moje. Jestli je do toho zapleteno i nějaké to světské zlo, postará se o ně šerif, ale elk, ten je tu docela určitě. A nikdo netušíme, kdy a kde znovu zaútočí – třeba to bude právě na váš domov anebo na tuhle nemocnici. Dopřejete Brownovým špetku klidu a přinesete jim klid navěky. Možná už zítra nebo ještě dnes večer skončí seškvaření na popel, to je to, co chcete?!“

„Dost!“ Roztrásla se jako osika, brýle v mé pravici se přesunuly zpět na oči. To stačí. „Třetí pokoj za rohem vpravo, tam leží oba staří Brownovi. Musíte jen chvíli počkat, šerif Laundres je právě vyslýchá.“

„To mi nevadí, mě teď zajímá spíš jejich syn. Ten je tam taky?“

„O jeden pokoj dál.“

„Děkuji.“ Hezké svátky jsem jí raději nepopřál a bez dalších okolků vyrazil udaným směrem.

Brown junior ležel na posteli, jako by spíš jen odpočíval, zdravou nepopálenou rukou listoval v jakési přírodopisné publikaci o měsíčních dravcích a viditelně se nudil. Jeho zranění nevypadala ani zpoloviny tak vážně, jak jsem si představoval – buď stačil před ohněm včas uprchnout, nebo ho záchránci jako dítě vynesli z plamenů prvního. Když mne spatřil, jen otráveně odfoukl.

„Klid, mladíku, klid, taky se mi nelíbíš,“ prohodil jsem, jen napůl žertem. „Ale nikdo jiný vás elka nezbaví.“

„A co já s tím?“ zahučel. „Já ho za vás neodprásknu – nebo co s ním vlastně míníte udělat.“

Nu ovšem. Odkojenec povídaček a levného dobrodružného braku, mladý a nevědomý. Hloupé děcko – a jen já se mohu postarat, aby z něj nevyrostl hloupý dospělý.

„Nepřišel jsem elka odprásknout,“ začal jsem trpělivě. „Nepřišel jsem ho rozsekat mečem, roztrhat dynamitem ani spálit. Podobné hračky by ho ani neškrábly, je to duchovní bytost. Přišel jsem ho zachránit z prokletí, jenže k tomu musím poznat celý jeho příběh. Z jaké tragédie se zrodil, či duše tam uvnitř trpí a...“

„A proč jdete za mnou, ptám se znovu.“ Nezdálo se, že bych na něj učinil sebemenší dojem. „Já nevím, proč nám ta příšera zničila barák.“

„Měl jsi celkem blízko k Freddymu a Mortovi Wreckstonovým, ne? A jak jsem slyšel, nebylo to právě v dobrém...“

„A co oni s tím zase mají společného?“

Hryzl jsem se do rtu. Jak že to Wreckston říkal? Nikomu o zmizení nepovíme, jen vám. Zatraceně...

„Jsou pryč...“ pronesl jsem už o poznání mírněji. „Odešli během noci z domu a nevrátili se. A nikdo o tom nic neví.“

„Krucí...“ Tohle ho, zdá se, opravdu zasáhlo. Něco jiného je nakonec ušetřit slabšímu spolužákovi pár ran v klukovské pranicí a něco jiného dozvědět se, že nejspíš právě zemřel. „Heleďte, nemyslíte si, doufám, že jsem jim snad něco tentononc,“ vybafl pak hněvivě, byl to však spíš hněv vyděšeného zvířátka než šelmy.

„Nemyslím si vůbec nic. A nevidím v malých klucích vrahy... V elkovi mohou být i jiné duše než ty jejich, třeba je tam s nimi právě ten, kdo je má na svědomí. Jenže nic naplat, byl to váš dům, co elk zničil jako první, takže chápeš, že tohle spojení mě muselo napadnout.“

Chvíli neodpovídal, zdálo se však, že se přece jen aspoň trochu uklidnil. „U nás opravdu v noci nebyli, otče. A to vím jistě, protože...“

„Pročže co?“

„Pročže jsem je ve škole slyšel, jak se na mě domlouvají, proto. Ještě s tím třetím blbečkem, co s nimi kamarádí, s Codym Wullsteinem. Celé dopoledne štěbetali a pokukovali po mně, bylo mi hned jasné, která bije. Párkrát už u nás byli a ty svoje srandičky zkoušeli. Nejdřív jsem si řekl, že to z nich vytluču, jenže, co by mi to pomohlo? Akorát by celou akci o pár

dní odložili a stejně by přišli. Tak jsem radši okolo domu nastražil pár pastí a zůstal v noci na hlídce, chtěl jsem je čapnout při činu a pořádně si je podat. Jenže nedorazili...“

„Ale z domova odešli, takže se jim něco muselo přihodit cestou. Dobrá, to už je první kamínek do mozaiky. Díky, mládenče. A tumáš.“ Vytáhl jsem z kapsy zlatý amulet s emblémem Fiat Lux a položil ho chlapci přímo do knížky, na stránku s velikou malbou měsíčního modropruha. „Lepší dárky bohužel nenosím. Santa Claus je červený, ne žlutý, chápeš, ne...?“

Za zády jsem ještě zaslechl, jak se tiše zasmál mému pokusu o vtip. Zavřel jsem dveře...

... a přímo před nimi se srazil s šerifem Laundresem.

„Ach, otec Hillardi! Jsem rád, že vás poznávám!“ Ruku mi nepodal a já za to v duchu poděkoval Bohu. Něco se mi na tom člověku od první chvíle nelíbilo. Přezíravost v obličejí i v hlase skrýval jen velmi neobratně; zdvořilá slupka a pod ní namyšlený panák přesvědčený, že všechno na světě zvládne nejlépe, i to, co patří do mého oboru. Potkal jsem jich už příliš, než abych je nepoznal od prvního pohledu, od prvního slůvka páchnoucího pýchou.

Mezi vojáky, policisty a vůbec všemi, kdo zacházejí se zbraněmi, dvojnásob. Čtyřnásob mezi vojáky a policisty ve Spojených státech.

„Jestli potřebujete za Brownovými, máte tam volno, já jsem s nimi hotový,“ plácl mne zlehka po rameni, když pochopil, že se k žádné dlouhé řeči nechystám. „Ale myslím, že je to ztracený čas. Nic užitečného jsem z nich nevydoloval.“

V tomhle jsem s ním chtěl nechtěl musel souhlasit. „Byl jsem za jejich synem, řekl bych, že přes něj vede zajímavější stopa.“

„Za jejich synem?“ Několik vteřin se tvářil jako šimpanz snažící se porozumět univerzitní matematice a pak, jelikož mu má slova nejspíš nedávala smysl, udělal přesně to, co podobný druh lidí dělává od věků: vytěsnil je z hlavy. „Víte, podle mě za vším budou zelený huby,“ prohlásil pak tónem člověka, jenž vidí Měsíčany i za potopou světa a vyhnáním z Ráje.

„Ony tu nějaké jsou?“ podivil jsem se.

„Cože, to vám ještě starosta neřekl?“ vyvalil Laundres oči. „Na jižní okraj se nedávno přistěhovalo pár rodin z nějaké domorodé vísky u Tierra

Azul. Že prý se jim doma nelíbí a radši by žili mezi námi, pch... No a dneska ráno sem jednu dvojici přivezli tuhou...“

Tohle začínalo být zajímavé. „Cože? Snad ne vražda?“

„Ale čerta starýho vražda, normální otrava. Víte, oni chtějí být co nejmí jako my, dokonce se nám tu rozhodli slavit i křesťanské Vánoce. S večerí a tak. Jenže většina jejich zvířat nemůže žít tady na Zemi a oni se nám stejně chtějí podobat, to už jsem říkal, vidíte, takže si dávají normálně naše pokrm. Potíž je v tom, že nemůžou jíst všechno, co jíme my, některé věci jsou pro ně zkrátka jedovaté. No a tady se nám dva otrávilí snad dýňovým krémem, nebo čím. Blbouni...“

„A vás nenapadlo, že to může mít souvislost s elkem?“

„Ale napadlo, otče, jistěže napadlo. Chlapi už na tom dělají, ale co tak ještě můžou zjistit? Ti mizerové po nás jdou, na to vezte jed. Nejdřív zabili Wreckstonovic kluky, teď ten Brownův dům, kdopak ví, kdo přijde na řadu dál. Podle mě vybírají oběti úplně náhodně. Jako kdybysme my mohli za to, že jsou tak neskutečně pitomí...“

Příliš jsem ho neposlouchal, bylo mi víceméně jasné, co bude následovat. Jediné štěstí, že když má elk podobu vánočního stromku, pak snad ani takového rasistického primitiva nemůže napadnout po něm střílet...

„Víte, co uděláme, otče Hillardi? Pořídíme si ohněmetný kanón a spálíme toho jejich démona na prach!“

Sakra...

„Nic takového, rozumíte?“ Sáhl jsem k pouzdrům u pasu, vytáhl pistole a pěkně zblízka jimi poklepal šerifovi před obličejem. „K čemu byste řekl, že mám tyhle krásky? Kdo se na elka jen křivě podívá, tomu ustřelím ruce až u loktů, pamatujte, že jste byli varováni... Vaše ohňostroje mu neudělají vůbec nic, zato váš odpor, ten ho pořádně přikrmí. Jestli chcete, aby byl desetkrát větší a srovnal celou tu vaši díru se zemí, tak si sakra hrajte na hrdiny!“

Šerif jen zamrkal a svěsil koutky úst.

„A kdybyste náhodou chtěli být i trochu k užítku, držte nepřetržitě hlídky. Až ho uvidíte, upozorněte lidi, pomozte jim z domů, kdyby potřebovali. A hlavně co nejrychleji zavolejte mě. Bydlím v Simmonsově penzionu, kdybych tam právě nebyl, recepční vám poví, kde mě hledat. Má úcta.“

Nechal jsem ho stát s otevřenou pusou uprostřed chodby a obrátil se k jednomu z lékařů, kteří se začínali srocovat kolem, aby se pobavili naší rozepří. „Je pravda, že tu máte mrtvé Měsíčany?“

Doktor přikývl. „Manželský pár, přivezli je před půlnocí. Bohužel už jsme pro ně nemohli nic udělat. Prozatím jsme je dali k ledu, než si pro ně přijedou příbuzní tam shora,“ kývl neurčitě hlavou k obloze.

„Dělali jste pitvu? Znáte přesný čas a příčinu úmrtí?“

„Otče, my máme dost práce i tak a tady nebyl důvod. Zemřeli na otravu jídlem, zřejmě si dali k sváteční večeři něco, co jejich organismus nesnese. Pár takových případů už jsem viděl, nejčastěji právě o Vánocích. Já vážně nechápu, proč se nám pořád snaží lízt do zadků. Lidi z nich stejně nikdy nebudou...“

Třeba proto, že jim už skoro půl století bereme jejich rodný svět. Třeba proto, že si v jejich převážně venkovském prostředí stavíme ukřičená velkoměsta, kácíme jejich lesy a nahrazujeme je obřimi farmami na zvířata, jež u nás chovat nelze. Třeba proto, že už vzdali marný boj s pozemským obžerstvím a snaží se raději přizpůsobit, aby si zachovali zdání důstojného života a poslední zbytky klidu na duši.

„Chci okamžitou pitvu. Na náklady Fiat Luxu – žádný strach, odměníme se štědře.“

Lékař přikývl. „Jistě, ale...“

„Copak? Kdyby dorazili jejich rodinní příslušníci, vysvětlíte jim situaci a zdržte je. I jim z toho něco kápne...“

„O to nejde, otče. Potřebujeme odborníka na měsíčanskou anatomii a fyziologii a toho tu nemáme. Musíme pro něj poslat do nějakého většího města, chvíli to potrvá...“

„Dobrá, dělejte, co je ve vašich silách. Ale žádné okolky, jde tu i o vaše bezpečí!“ Otočil jsem se na podpatku a vyrazil ven ze špitálu, na schůzku s další důležitou osobou.

*

Jak bude vypadat dům Wullsteinových, jsem odhadl ještě cestou k nim – a ani v nejmenším jsem se nezklamal. Nízká šedivá kostka se čtvercovými okny, střechou z černých hranatých tvarovek a pečlivě omítnutým komínem přesně uprostřed, kolem stavení nevelký pozemek zcela vyplněný

kamennou dlažbou, zpola pak promrzlými záhonky, nepochybně určenými pro čoučku a cibuli. V zadním koutě se utrápeně nebo možná zděšeně choulila jediná zakrslá jablůňka. Nikde jediná ozdůbka, cokoli, co by bylo stvořeno jen tak pro radost; kdybych sem přišel v jinou roční dobu, nepochybuji, že bych nespatriil jedinou květinu, byť by vyrostla pouhou náhodou jako plevel. Úzkoprsost amerického žida z nižší střední vrstvy zde dostávala takřka archetypální podobu.

Hned po prvním zazvonění na těžký měděný zvon u vrat se otevřely dveře a ven vypochovalo živé ztělesnění toho bezútěšného místa.

„Dobrý den přeji. Jsem Cody Wullstein starší,“ začalo ještě dřív, než jsem se stačil na cokoli zeptat. „A vy budete zástupce Fiat Luxu, který přišel na přání starosty, že? Postarát se o elka.“

Jen jsem mlčky kývl. Tušil jsem, že ta chodící obchodní vývěska ještě neskončila.

„Těší mne, že pracujete pro naše blaho, otče. Jestli ten *chucpe* do konce svátků nezmizí, našemu městu nenapravitelně pokazí pověst. Ovšem obávám se, že já vám nepomohu. Jsem počestný občan a neprovedl jsem nic, co by mohlo mít s tímto nemilým incidentem cokoli společného.“

„Tomu rád věřím,“ souhlasil jsem, vcelku upřímně. „Přišel jsem jen prohodit několik slov s vaším synem...“

„Svého syna vychovávám svědomitě a v nejlepším duchu starých tradic. Mohu se zaručit, že ani on se ničeho nedopustil. A nemá přede mnou žádné tajnosti, co by vám řekl on, to vám s klidným svědomím mohu říct i já.“

„To vás šlechtí, jenže... ehm, váš syn se přátelil s hochy pana Wreckstona, kteří dnes v noci záhadně zmizeli a nemohu vyloučit, že to souvisí s elkem. Kdybyste ho přece jen mohl...“

„Jakže? Zmizeli? Ale to je náramná tragédie!“ pronesl asi tak, jako by blahopřál vlastní matce ke kulatým narozeninám. „Nicméně pokud máte pravdu, otče, alespoň přestanou konečně kazit mého chlapce. Stokrát jsem mu zapovídal se s těmi syčáky kamarádit, ale myslíte, že si dá říct? Dobrá... Cody!“ zaječel zničehonic, bez varování, ani neotočil hlavu. „K

brance! Máš tu návštěvu!“

Ze dveří domu vyběhl chlapec ve věku Wreckstonových bratrů – nejdřív vesele, s úsměvem na rtech, nejspíš věřil, že přišli jeho přátelé. Když namísto nich spatřil mne, celý povadl jako přemrzlá rostlina a přišoural se jen tak co noha nohu mine.